

всѣка надежда, за да се надвиятъ прикривающитѣ войски на руската Източна армия и, естествено, не бѣше възможно вече движение нито къмъ Търново, нито къмъ Свищовъ; слѣдователно, нѣмаше вече надежда, че нашето висше началство, въ единъ прѣкрасенъ день, ще почне иначе да разбира настѣпателнитѣ дѣйствия; прочее, не оставаше нищо друго освѣнъ да очакваме кога Плѣвенъ ще бжде обложенъ, изолиранъ или прѣвзетъ, а слѣдъ това да гледаме какъ армиитѣ на Царя пжтuvatъ за Цариградъ!

И при все това, както ще видимъ по-послѣ, Мехмедъ-Али-паша, подтикванъ отъ Цариградъ, пакъ прѣдприе настѣпление. Куриозно, невѣроятно нѣщо! Той започна и това настѣпление при условия съвършено аналогични на по-прѣдишнитѣ, и това бѣше къмъ края на лѣтната кампания, когато той събра при Ивановъ-Чифликъ всичката си армия, за да атакува този пжтъ тѣй, както трѣбваше да се атакува. Но, уви! — изплъзна се изъ ржцѣтъ му шанса да реабилитира своята репутация, понеже тъкмо въ прѣдвечерието на избранныя за боя день, той бѣше лишенъ отъ командуването. Неизпълнената поради това атака, трѣбваше да се прѣдприеме слѣдъ 3—4 мѣсеца колебание, и то, точно така и не сжщата мѣстность, както и намисленото отъ насъ на 27 юний настѣпление къмъ Бѣла!

Да се поврнемъ малко назадъ.

На 10 юлий, когато новия сердаръ пристигна въ Разградъ за да съсрѣдоточи тамъ всичкитѣ наши разпърснати войски, ние получихме новината, която оповѣстяваше за първитѣ наши успѣхи при Плѣвенъ. Твърдѣ дългата телеграма, написана съ единъ не до тамъ воененъ езикъ, прѣувеличаваше — както ни се виждаше — побѣдата, понеже нахлуването на Гурко съвсѣмъ ни